

ΑΛΦΑ ΣΤΕΡΗΤΙΚΟ

Γεωργία Μανούχου

Δείγμα γραφής

+357 99194379

gmanouchou@outlook.com

© 2025 Γεωργία Μανούχου

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΝΤΩΝΙΑ: 34 χρονών

ΜΙΧΑΛΗΣ: 65 χρονών

* Οι ηθοποιοί μπορεί να είναι και περισσότεροι ανάλογα με την σκέψη και την οπτική του κάθε δημιουργού.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Δεν υπάρχουν ιδιαίτερες σκηνοθετικές οδηγίες έτσι ώστε η κάθε δημιουργική ομάδα να φτιάξει τον δικό της χωρόχρονο.

ΕΙΚΟΝΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

- ΑΝΤΩΝΙΑ:** Το 74 εζωντάνεψε όταν εχτύπησε το τηλέφωνο.
- ΜΙΧΑΛΗΣ:** Το 74 ήρτε τζιαι ήβρε μας όταν ανοίξαν τα οδοφράγματα. Ήθελαμε να πάμε σπίτι μας, στο χωρκό μας.
- ΑΝΤΩΝΙΑ:** «Μάμμα, γιατί κλαίεις, τι έγινε; Μάμμα;»
«Ο πα-πάς, ε-εβρέθηκε, ήβραν τα οστά του, Αντωνία.

Παύση

Αντωνία ακούεις με;»
(μηχανική απάντηση) «Ναι ναι, ερκούμαστε»
Εν λες τζιαι έφυε η γη κάτω που τα πόθκια μου.
Ο παπάς μου εβρέθηκε τζιαι εν πεθαμένος. Τζιαι τον εκλάγαμε λες τζιαι επέθανε τζίνη ακριβώς τη στιγμή ίσως γιατί επέθανε η ελπίδα τζιαι ήρτε η πραγματικότητα τζιαι σε ποιον αρέσκει τούτη η πραγματικότητα έτσι όπως ένει;

- ΜΙΧΑΛΗΣ:** Όσο εκοντεύκαμε στο χωρκό μας, ο νους μου ήταν να σπάσει..
Εκαρτερούσα να δω τα πράματα έτσι όπως τα άφησα πριν φύουμε.
Αλλά η πραγματικότητα ήταν άλλη, ούλλα τόσο γνωριμά μα τζιαι τόσο ξένα.

- ΑΝΤΩΝΙΑ:** Εν έβαλα μαύρα, έβαλα το αγαπημένο μου φόρεμα, τα αγαπημένα μου παπούτσια, έπιασα την αγαπημένη μου τσάντα τζιαι επήα να πιάσω την μάμμα μου να πάμε.

Η μάμμα μου είδε με περίεργα, «Θέλω να με δει όμορφη ο παπάς»

Τζιαι έπιασε μου το σιέρι τζιαι είπε μου “θα είμαστε δυνατές εντάξει;”

“Ναι, θα με δει τζιαι όμορφη, τζιαι δυνατήν ο παπάς.”

Εγύρισα τζιαι είδα την φωτογραφία του, εχάθηκα στα μάθκια του, έγινα ξανά 5 χρονών, τζιαι τούτη την φορά ο Άη Βασίλης έφερε μου τον.

- ΜΙΧΑΛΗΣ:** Έγινα ξανά 25 χρονών. Η καρκιά μου μόλις εμπήκαμε του χωρκού ενόμιζα εννά πεταχτεί έξω που το στήθος μου.

- ΑΝΤΩΝΙΑ:** Εφτάσαμε στο ανθρωπολογικό να δούμε τον παπά η καρδιά μου εχτυπούσε δυνατά.

Μπαίνουμε μέσα, βλέπω τα οστά. Βλέπω για πρώτη φορά τον παπά μου. Τα μάθκια μου καρφώνονται στα μάθκια του. Ψάχνω να βρω τα μάθκια που έβλεπα στην φωτογραφία, αλλά εν θκυο τρύπες τωρά.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Γυρεύουμε το σπίτι μας. Κάμουμε γυρούς, ξανά τζιαι ξανά. Αλλά εν θώρω το σπίτι μας, το αυτοκίνητο πάντα σε μια χωράφα. Το σπίτι μας εν απλά χώμα τωρά;

ΑΝΤΩΝΙΑ: Χαϊδεύω το μέτωπο του,
«Παπά, είμαι η Αντωνία, η κόρη σου, τζιαι τούτος ο Γιώργος ο άντρας μου»

Που μωρό, ονειρεύκουμουν τούτη τη συνάντηση. Τζιαι εσυνάντησα τον, είδα τα κόκκαλα του να θυμίζουν άνθρωπο, να θυμίζουν τον παπά μου αλλά εν ήταν ο παπάς.

Εδώσαν μας τα προσωπικά του αντικείμενα, όταν είδα τα ρούχα του, έπιασα στα σιέρκα μου το πουκάμισο του, αγκάλιασα το όπως εννά αγκάλιαζα τον ίδιο, εμύρισα το, να μυρίσω τον παπά μου αλλά εν εμύριζε τίποτε.

.....

ΜΙΧΑΛΗΣ: *Λαλώ του γιού μου ξανα δώσε γυρό κάτι κάμουμε λάθος τζιαι οδήγα πιο σιγά.*

Βλέπω το συνεργατικό μας ετοιμόρροπο, που το συνεργατικό τρίτο στρίψιμο δεξιά, πρώτο αριστερά τζιαι στα 100 μέτρα το σπίτι μας τζιαι πάραδιπλα το πελεκανιό.

Τίποτε. Μόνο τζίνη η χωράφα.

Μπαίνω μες την χωράφα, πιάνω το χώμα στα σιέρκα μου.

Θωρώ ένα κορμό δέντρου.

Τζίζω το, τούτη εν η πορτοκαλιά που εφύτρεψα, όταν εγεννήθηκες εσύ γιέ μου. Αλλά μόνο ο κορμός έμεινε.

Τζιαι δίπλα μια λεμονιά για σένα κόρη μου αλλά εξεριζώσαν την τζιαι ξεκινώ τζιαι περπατώ μες την χωράφα τζιαι εξηγώ των παιθκιών μου τζιαι των αγγονιών μου που ήταν το καθετί, η κουζίνα, η σάλα, η αυλή τζιαι στα σιέρκα μου εκράτουν κλειθικά μα εν είχα τίποτε να ανοίξω. Τίποτε.

Εν ήβρα τίποτε που το σπίτι ή το πελεκανιό μας.

Επήαμε στο περβόλι μας τζιαι ήβραμε τα ούλα κατάξερα, ήταν παράδεισος κάποτε το περβόλι μου.. Αχ..

Το μόνο που ήταν στον τόπο του ήταν τζίνη η ελιά στον Πενταδάχτυλο.

ΜΙΧΑΛΗΣ (cont'd): Τζίνη έσκετετον τζιαμέ να μου θυμίζει τι έγινε, τι επέρασα, τι έζησα τζιπάνω στο βουνά, άμπα τζιαι ξεχάσω.

Αγκάλιασα την γεναίκα μου.

ΑΝΤΩΝΙΑ: Αγκάλιασα την μάμμα μου

A+M: Τζιαι εκλάψαμε μαζί

ΜΙΧΑΛΗΣ: Είδα την για πρώτη φορά να σπάζει μπροστά μου

ΑΝΤΩΝΙΑ: Εν ήταν δυνατή για πρώτη φορά.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Εκλάψαμε για τη ζωή που χάσαμε

ΑΝΤΩΝΙΑ: Πενθήσαμε τον παπά για πρώτη φορά.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Πρόσφυγες τζιαμέ που ζούμε τζιαι ξένοι στον τόπο μας.

ΑΝΤΩΝΙΑ: Ανάθεμα στο πόλεμο.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ανάθεμα στους αίτιους.